

avant...!

any III

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 36

comentem...

Els fets passats - sota el nostre judici - foren objecte de la mala organització que sofreix el proletariat, del confusionisme que impera entre la classe obrera. Els actes brutals i sanguinaris que es produïren, eren conseqüència de la manca de cultura en general, que pateix el poble espanyol. La direcció del moviment - si és que ho era - no va demostrar-se en cap moment. Trets ací, trets allà, ara un atac, ara una retirada... En tal poble lluites i en tal altre també. Sang!!! i més sang...! Vides perdudes qui sap per què.

Uns trobaren desencertada la revolta, altres inoportuna, alguns salvaige, molts inhumana i els més incultural.

Nosaltres ens limitarem a comentar, discutir i criticar (si voleu) els fets succeïts, però mai jutjar. Així creïem que tothom hauria de fer; però no, alguns creguts de posseir prou capacitat, condemnem tots els revoltosos amb la pena de mort. Decapitat o afusellats, segons la modernitat del seu pensar.

Hi ha algú capaç - preguntem - de jutjar-los convençut que no s'equivocarà?

Hem de tenir en compte que un fet és conseqüent d'un altre, i fins a vegades, el que sembla un principi, no és altra cosa que la conseqüència d'un final.

Si volem jutjar o condemnar, hem de procurar fer-ho al causant indirecte i creieu que això és més difícil del que sembla. ¿Haurien ocorregut aquests actes de no existir el règim capitalista? ¿S'haurien revoltat si tothom gaudís d'iguals avantatges? ¿Haurien disparat les armes si ningú les fabriqués? ¿Són ells, per tant, els únics responsables? No serem nosaltres qui donarà la resposta.

Suposem que molts varen obrar. ¿Són culpables ells o bé, els que valent-se de la seva misèria varen induir-los a semblants actes? ¿Podeu imaginar-vos del que és capaç un home quan té fam, màxim si té família que no menja?

Si ara us designessin per a jutjar un cas de tifus, a qui condemnaríeu? Al microbi causant de la infecció o al medi que produí aquest microbi? Estem en un cas igual. ¿Hem de condemnar aquests homes causants de la revolta o bé la societat que els produí?

Quan durant la Monarquia es produïen fets semblants, molts dels que avui els condemnem ho veïem amb bon ull. Sense allunyar-nos molt, les mateixes manifestacions estudiantils ocorregudes en el passat règim - sense mirar si eren o no conscients dels seus actes - les lloaven; però en reproduir-se en l'actualitat, no sols varen criticar-les, sinó que inclús, dirigiren tota mena d'improperis als estudiants.

No s'ha d'oblidar-se que si una cosa sembla bé per uns, per altres sembla mal, i el que avui ens sembla mal, demà pot semblar-nos bé.

el sarcasme de la celebració de fracassos

Les festes que acabem de passar són tan tradicionals que quasi hom no sap per què les fa.

Però el que vol ésser per damunt de la plebs, el que vol capgirar el món, ho ha de posar tot en interdit fins i tots el per què d'aquestes festes.

Doncs el per què d'aquestes festes és el seu fonament pregonament religiós, i amb totes les faes que comporta.

•Nada!• vol dir el naixement del •Nostre Senyor Jesucrist, el Salvador del Món•

Dia 1: celebració del començament de l'era cristiana.

Digueu-me, lectors, és que vosaltres en consciència festegeu aquest esdeveniment?

No, no sou vosaltres tan captapats.

Per què, davant del fracàs del cristianisme, hem de festejar, any darrera any, el naixement del Salvador del Món ja fa 1933 vegades segons ens compten?

Això és massa.

De què ens ha salvat? hom m'ha preguntat.

Suposem que les seves intencions eren bones, acceptat. Com acceptat les bones intencions dels cap de brot víctimes de tot temps.

Apartem les grapes que ens adornen tot amanyagant-nos i anem resseguint tots els fets sota el cel del cristianisme:

1. - Mort als moros
 - » als jueus.
 - » als savis.
2. - Guerres per tot arreu entre «cristians»
3. - I ara més que mai, tenim els famèlics sense feina desenganyats; desigualtat manifesta, indignant; carrincloneria, odís, orgull, enveges,

(segueix a la segona plana)

vicis, epidèmies, gamats, tnyosos, podrits, malvats, crims...

I ara que tot el món sofreix amb la incògnita d'un demà que ho aixafi tot... ara jo us demano a vosaltres: de què ens ha salvat?

Si ha vingut al món per aquesta especial redempció i salvació, i no saltres eternament da-li que da-li com una bèstia mesella, és que no saben el que ens passa ni saben el que ens fem celebrant el Gran Fracàs.

Obriu els ulls i guaitau-les amb fàstic, trenqueu per sempre més aquest mur de tradicions que, rebutat amb els adagis com «Per Nadal, cada ovella al seu corral», ens demostra fins a quin punt han entrat en l'ànima del poble aquestes festes populars, a les quals ja arribat l'hora que hagin d'ésser considerades antipopulars.

Ho repeteixo, amics: de què ens ha salvat?

J. PUNXAPICA

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS i PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT. - CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4

FIGUERES

L'aiguat

El treballador, o millor dit, tota una munió de treballadors camperols, per mitjà d'una acció valenta, ferma i constant, ha convertit l'extensa plana en dipòsit sagrat del nostre pa de cada dia.

El camperol proletari, creador infatigable, ha emprat totes les seves energies per a la preparació deguda dels terrenys, els quals, han estat regats per la sang, que en forma de suor transpiraven els cossos dels pagesos, en el màxim esforç de socavació de la terra productiva. Ha fecunditzat a la seva aimada, «la terra», amb vigor, en l'esforç viril i masculí, el qual pel miracle del treball, convertirà primer en bells paisatges plens de color, incopiables, els mateixos terrossos que abans foren grogor frista, quadro dur, dels camps sense verdor, i que més tard deurán rendir el tribut que correspon als qui la fecunditzen. Preparats els camps, s'ha llençat generosament la llevor que esperançadorament compta el camperol recollir-la multiplicada per l'esforç del seu noble treball; la llevor que espera el pagès serà el seu pa i el dels seus fills.

I mentre el camperol content de la seva creadora tasca i ple d'esperances en la recollecció del que ha sembrat totjust pensa en dedicar les seves tasques novament en la única i eterna missió de creador i el cel amenaçador passeja el seu esguard negre i esfereïdor per damunt dels camps recent sembrats i, tot de sobte, una torrentada extensa i contínua d'aigua i més aigua cau damunt d'ells. L'aigua s'estén per la plana com un amplíssim llençol de color grogós. Els rius, les quals causes han vingut estrenyent

els cobdiciosos propietaris burgesos per a dilatar les seves propietats; no poden engolir l'augmentat cabdal de les seves aigües, i els marges de contenció dels mateixos són rebentats per la força impulsiva del corrent i aquest es llença impetuós per damunt dels camps sembrats que queden escorrencats i malmesos per molts anys, alguns per sempre. Pobles queden totalment isolats i sense cap comunicació. Els rumors de víctimes circulen... I són uns obrers, víctimes de l'exploació directa, els qui, sense dubtar, es juguen la vida amb una barqueta anant a socórrer als grossos pagesos aïllats, als abassegadors que malden perquè falli als treballadors camperols la poca terra que necessiten per a mantenir-se, als mateixos que faran possible aquest any, com els demés anys, l'emigració d'uns quants camperols més.

L'aiguat! La sembra perduda! La llevor dipositada confiadament a la terra ha estat arrastrada pels corrents cap a la mar immensa! I per l'imaginació del pobre camperol trasbalsat, i creuen fristes idees, tan cruas, com plenes de veritat.

¿Com podrà pagar la propera anyada per avançat (com s'acostumen encara) si aquesta vencerà sense que ell hagi pogut collir per mantenir-se?

¿Com tornarà a sembrar el blat, si aquest any no en collirà pels seus fills?

¿Com pagarà l'augment de les cargues contributives que tant estatals, com municipals, tendeixen contínuament a augmentar?

¿Es que quedarà encara vigent, el sistema dels arrendaments per avançat? ¿I en aquest cas, és que serà factible i procedent el des-

avant..!

redacció: rambla. 29

Figueres 25 gener 1933

el pròxim número sortirà el dimecres, 8 de feber

venda: llibreria batllosera

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garroixa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

hauci si a l'arrendatari li és impossible del of, aquest any, pagar?

¿Es que l'Estat regularà degudament pel proveïment de les matèries que manquin per causa de l'aiguat? ¿O és que com aquest any, els contingents duaners, vindran a perjudicar-nos, de més a més, en l'exportació de cebes, raïms i altres fruits?

¿Es que continuaran recarregant-se les impositcions contributives en els petits propietaris, mentre es consent que en els amillaraments, els grossos terratinents manífassejadors caciquils eterns, de les funcions administratives del Municipi, estafin per centes les pessetes als impostos, amagant el número de vessanes que posseeixen, i fent-la passar per una classe inferior de la que en realitat té?

¿Es que serà una solució l'esperar la caritat que ens faran, procedent de la recollida de les subscripcions i festeigs organitzats i iniciats per tots els que no han estat perjudicats?

¿No fóra millor procedir immediatament a l'adob dels immensos desperfectes ocasionats per l'aiguat, fent mà immediata de les pessetes que estafen en els impostos, els grossos terratinents i de les pessetes que se'ls deu imposar com a sanció?

Com trobarem la solució?

- ¿I no és veritat, treballadors, que la solució que amb tanta ànsia cerqueu arreu, no apareix en cap cantó?

- I és, treballadors camperols, que no trobarem solució en els mals causats, ni per l'abassegador, ni per la crisi, ni per l'exploació, ni per les forces de la natura, si no som units tots formant un sol bloc.

Treballadors! Una estrella redemptora es beslluma! La unió de tots nosaltres ens portaria a la redempció! Treballadors, sindiqueu-vos!

Miquel.

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

cal ajudar als presos

Feia temps que volia ocupar-me d'aquest tema; però assumptes d'actualitat m'absorvien l'atenció. Res més propi i a temps que parlar-ne ara, després de la celebració del III Congrés del B. O. C. de la província de Girona. D'aquest congrés n'han sortit consignes molt interessantíssimes per al proletariat i entre elles la del Socors Roig.

Els treballadors de Figueres i de la comarca han d'esmerçar molta atenció al Socors Roig. En ésser precisament el B. O. C. qui llença aquesta consigna invitant a concórrer-hi tots els simpa-

titzants, no vol dir que per acudir al socors, s'hagi d'ésser afiliat al Bloc. Aquí està la justesa d'aquesta consigna. El S. R. admet a tots els treballadors, de la mateixa manera que serà també per a tots. Ens trobem que les organitzacions revolucionàries han establert una ajuda als seus companys caiguts; però només socorren netament els seus. Si no sou dels seus us haveu de podrir a la presó. Això no és humà. Les organitzacions obreres han de crear caixes de resistència per socórrer als presos de la burgesia; però a tots

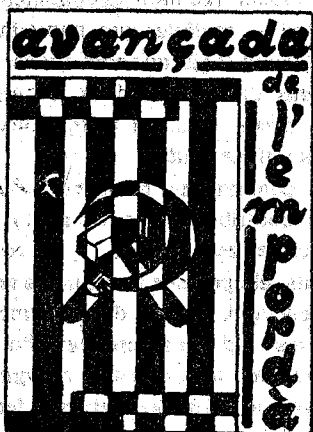
els presos treballadors siguin del color que siguin i per motius de lluita per les reivindicacions proletàries. Aquestes caixes de resistència ens les havem de formar nosaltres els mateixos treballadors; no hem d'esperar que l'Estat, la Generalitat, ni els Ajuntaments facin res per als presos proletaris, sinó que hem d'ésser nosaltres amb el nostre esforç pecuniari que assolirem l'obra.

Cal ajudar als presos treballadors! Cal ajudar als homes que en moments de lluita es sacrifiquen en tots els ordres! Cal ajudar als camarades que donen la vida en lluita contra la burgesia socorrent als seus familiars. És necessari que tots els obrers cooperin amb el seu màxim esforç, al Socors Roig.

Avançada de l'Empordà, partit polític de classe, fent-se ressò de tan justa consigna, ha decidit intensificar i divulgar el S. R. a Figueres i la seva comarca. Demanem, així mateix, que tots els obrers i camperols s'allistin al S. R. Tot just anunciat particularment són ja molts els obrers alistats. Esperem que tot el proletariat empordanès ingressarà al S. R. Per allistar-se cal assistir al local d'*Avançada de l'Empordà*, tots els dies feiners de 9 a 11 de la nit, on s'extendra el corresponent carnet i després cal cotitzar cada setmana. El preu del carnet es de 0'30 pessetes i la cotització és a base de segells de 0'10 ptes. un. La cotització es farà: els dissabtes de 9 a 10 de la vetlla i els diumenges i dijous de 2 a 3 de la tarda.

Proletari; l'esperem al Socors Roig.

JOSEP ANÉ i TORRES.

Figueres, gener de 1933.

COMPANY'S:

Havent rebut diverses lletres d'amics que ens pregaven no reduïssim l'*avant...!* sense pulsar els obrers i camperols de la província. Convençuts, també, de la necessitat que tenim el proletariat del major número possible de portaniveus on poder-hi transcriure els més purs sentiments i acertades orientacions, hem decidit, abans de prendre una resolució en ferm, seguir el consell dels companys i per portar-ho a cap us enviem el següent formulari:

- I. - ¿Creeu convenient la publicació d'*avant...!*?
- II. - ¿Podreu enviar algun article cada quinze dies?
- III. - ¿Amb quina quantitat metàl·lica podreu col·laborar mensualment? (Si es tracta d'una entitat pot designar-se una quantitat global, fent pagar al socis que hi estiguin d'acord l'import del periòdic. Cas de tractar-se de simpatitzants podeu assenyalar-vos una quantitat cada mes que podria oscilar de 2 rals a pessetes, amb dret a rebre un exemplar gratuït. Essent precís que hi hagi un company que s'encarregui de fer una relació de donants i cuidar-se de cobrar la quota assenyalada, mensualment. Les liquidacions en un i altre cas, poden fer-se per gir postal o amb segells de correu).
- IV. - ¿Quants exemplars deuriem enviar-vos?

Esperant rebre ben aviat, les respostes que corresponen a les preguntes interessades, us saludem efusivament,

JOSEP FERRER
Secretari

JOAN CARRERES
President

N. de R. - Si per omissió involuntària hem deixat d'escriure a alguna entitat o particular els preguem es donguin per assabentats amb aquest solt i es serveixin contestar-nos.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllósera
GALAN, 2

dimissió

Degut a les moltes ocupacions, s'ha vist precisat a presentar la dimissió del càrrec de Vice-Secretari que ocupava en la Junta d'*avançada de l'empordà*, el company Jacint Bosc.

Pintures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

¡ GUERRA A

En l'horitzó internacional no es descobreix encara on esclatarà el nou conflicte bèl·lic.

Guspíres a la Manxúria i Sud Amèrica.

Els governs de la majoria de les nacions europees es preparen, a la llum del dia, per prendre part activa en la nova guerra. Es l'únic mitjà que tenen per resoldre l'afros problema de l'atur forçós.

Si fossin conscients, si la seva actuació fos controlada pel veritable poble, si anessin d'acord amb el bategar d'aquest, s'adonarien que no és precisament una guerra la solució del conflicte social, avui problema greu per la burgesia.

Si enlloc d'esmerçar milions i milions en preparatius de guerra, s'haguessin designat a obres públiques i hidràuliques; edificar grups escolars, canalitzar els rius, obrir noves vies de comunicació, construir pantans. Si enlloc d'augmentar el pressupost d'ordre públic, s'hagués socorregut als obrers sense feina, el problema social s'hauria resolt humanitàriament.

Però això no els convé, ells tenen necessitat d'estendre el pànic arreu del món. La lluita entre el capital i el treball s'aguditza cada dia més, i per acabar amb ella, el capital, representat pels governs burgesos i la clerecia, té necessitat d'encendre una gran foguera on poder-hi fondre el cos i l'ànima del poble. Per tal que el moviment de reivindicació que portem endavant els obrers i els camperols de tots els països, sofreixi una pausa

que ells aprofitaran per a tornar-nos endogalar.

Recordem els estralls de la guerra. En els camps de batalla l'home es transforma en bèstia. La fam i la misèria fisiològica són factors més que suficients per assolir aquest canvi. Afegiu a això l'alcohol - en les trinxeres pot mancar-hi pa, però sobren els licors que fan enterbolir el cervell - i concretareu que l'estat del combatent és completament anormal. Uns dies de combat, el tuf de la pólvora, la fressa endimoniada de l'artilleria, l'abstinència d'expansions naturals, fan tornar l'home boig. En aquest estat poden realitzar-se els més repugnants crims. Ens hem assabentat de casos paorosos. Esmentem-ne un: Assaltant un llogaret, per sorpresa, s'han trobat unes dones, que han estat víctimes innocents dels odis de raça creats per la casta dominant a profit propi. La violació no s'ha pogut aturar, i aquelles dones han estat atropellades brutalment. En les entranyes fredes, d'un cos cada-
vèric, s'han desfogat necessitats peremptòries. I això ha passat a un costat i altre del front.

Trist espectacle que podem dedicar com a recordança al promotors d'aquests inhumans conflictes.

Els horrors de la guerra passada ja no commouen a la classe benestant. Com que varen escapar-se'n pensen que ara faran igual, i per això no paren d'enaltir el seu patriotisme mal entès, el patriotisme

ELS QUE NECES

La guerra no millora els homes. E

LA GUERRA!

xiroi i carrincló que patrocinen quatre vete-
i-fils desaprensius, els quals durant els anys
de la gran matança, 1914-18, varen enriquir-
se i ara no desitgen fer res més. Malvats
éssers que no tenen cor ni consciència,
que sols es mouen impulsats per malsà
afany d'acumulació de riqueses, encara
que per assolir-ho sigui necessari immolar
milions d'homes que glafim per una igual-
tat humana, que volem assolir aquella
fraternitat promesa, que freturem sadollar-
nos d'aquella llibertat avui escarnida.

Es davant d'aquest perill caòtic, avui
suspès en l'aire, però que pot desencade-
nar-se com menys ho pensem, que cal que
el proletariat mundial s'uneixi.

Hi ha companys que diuen: benvinguda
sigui la guerra imperialista, puix amb les
armes que ens dongui la burgesia po-
drem implantar el règim proletari.

Bé, molt bé, però cal adonar-nos que
si els governs arriben a mobilitzar les
tropes, abans no podrem organitzar un
moviment revolucionari unificat, molts
germans cauran als camps de batalla.

El que cal fer ràpidament és fer sentir
la nostra viril protesta contra la guerra.
Que el crit d'angoixa dels explotats recorri
l'Univers, fent obrir els ulls als companys
que encara resten orbs sota el tutelatge
d'una falsa democràcia.

No fem cap cas de les paraules enga-
nyoses dels polítics governamentals, ni
ens deixem embaucar tampoc pels com-
panys reformistes, i bandegem també els

que gaudeixen destruint sistemàticament.
Fem un gran bloc d'homes conscients,
cridem a la joventut i a les nostres compa-
nyes, fent-los comprendre que ells
també deuen lluitar al costat nostre, puix
tampoc s'escaparien de l'hecatombe mun-
dial.

Cal adonar-nos que la formació d'un
front únic, compost pels obrers i campe-
rols, les joventuts proletàries i les nostres
companyes, seria l'obstacle invencible que
barrera el pas als vampirs burgesos.

No volguem comptar amb l'ajut de
ningú, aliè al nostre moviment, ni el dels
nostres mateixos pares. Pensem que molts
d'ells han alabat el presupost de guerra
del govern Azaña, pares que estan d'acord
amb què es destinin prop de 600 milions de
pessetes, del presupost nacional, per a
preparar la guerra, pares que encara ens
aplaudiran quan ens portin a matar.

No siguem dèbils. lluitem sense por de
fatigar-nos, i si tots actuem de cares a la
realitat, deixant de banda mesquins preju-
dicis, creats per la societat capitalista per
a castrar les aspiracions del proletariat,
tingueu la certesa que assolirem una es-
clatant i justa victòria.

¡Joves obrers! ¡Germans camperols!
¡Companyes proletàries! No defalliu, fu-
sionem nostres esforços. Anem conjunta-
ment a la conquesta del nou món. Escam-
pem arreu la consigna del proletariat:
¡Guerra a la guerra!

JOAN CARRERES I SALLERES

EN LA GUERRA.

la criminals distressats de patriotes.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllósera
 GALAN, 3

«**avançada de l'empordà**»

cultura proletària

cursets de marxisme

Contra la nostra voluntat i degut a un excés de treball de l'obrer intel·lectual que devia venir a donar-los, ens veiem precisats a ajornar l'inauguració dels mafeixos, la qual pensàvem portar a cap el 27 actual. Confiem, però, poder fer-ho dintre poc temps. Ja avisarem anticipadament.

conferències públiques

Podria ésser que ben aviat reprenguéssim el cicle de conferències que havíem començat darrerament.

vetllades, local social

Es molt probable que dintre breus dies comencem les vetllades culturals en el local social.

La primera d'elles segurament anirà a càrrec d'un company de junta.

idiomes internacionals

Ens assabentem que el company designat per donar una conferència sobre els mafeixos, està acabant la seva preparació, éssent fàcil que poguem fruit d'una bona vetllada dintre poc temps.

* * *

La Comissió de Cultura ja us tindrà al corrent de les dates que es senyalin per descabdellar el pla cultural projectat.

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

dels e. u. americans a **la u. r. s. soviètiques**

Fa poc que va visitar els E. U. A. i seguidament la U. R. S. S. el notable escriptor francès P. Sonpault. Les impressions d'aquests viatges les va publicar en uns quants articles apareguts en els periòdics «L'Europe Nouvelle», «Vu», «Revue des vivants» i «Bravo».

D'aquests articles en transcripció i condenso amb lleuger comentari els següents paràgrafs.

Abans de fer això, però, cal recordar que si béestic conforme en el fons de la nova vida que s'ha imposat Rússia no puc estar-hi en la forma (encara que en detall ens és impossible conèixer-la) puix aquesta posició seria negligir els principis de Marx i Lenin que són la dialèctica i autocrítica. Això vol dir que no s'ha de confondre Rússia amb el comunisme ni el comunisme amb Rússia.

Però, amb tot, el nostre dret és respectar l'autodeterminació dels pobles i és en aquest cas que surto en defensa dels principis del règim rus, que és defensar les teories de Marx i de Lenin, a l'ensems que guardo respecte a la seva forma. No és cas que es prengui aquest esbós apologetic com una posició sectària reprovable per tot home mentalment emancipat.

Aclarit superficialment això passo a exposar algunes de les exclamacions que no ha pogut contenir el susdit escriptor tenint en compte que ha efectuat aquests viatges amb l'intent professional d'escriure'n qualques articles al servei de la burgesia.

Sobre els E. U. A. manifesta:

«Tinc el deure de dir que el que més m'ha sorprès de tots els records del món de què em parlen els americans és el d'ésser abordat en el carrer quaranta sis per un captaire dient que no havia menjat res de

feia dies. Aquesta escena es va repetir unes quantes vegades en diferents barris... a l'estendre la mà es conformen en exclamar que són víctimes de la depressió econòmica.»

Parlant dels «farmers» (grangers) diu: «Els «farmers» americans produeixen cereals que no poden vendre més que a preus extremadament baixos. El fet que en certes regions les locomotores cremen blat en lloc de carbó no és una llegenda sinó una trista realitat. En l'actualitat el «farmer» es veu obligat a la més estricta economia.»

Respecte a les grans ciutats, afegeix, que espontàniament no s'observa la depressió econòmica com en els camps però que si un home inquireix el fet i s'interna pels barris exteriors molt aviat s'adona d'aquesta realitat dolorosa, puix les fàbriques sols treballen dos dies per setmana, i els exèrcits d'obres famolones acostumats a l'esclavatge, la ignorància i timidesa en què el té sotmès el capitalisme els impedeix lamentar-se i conformats de la seva sort tracten de sostenir-se uns a altres en el recinte de la seva comunitat. S'amaguen per tal de viure i sofrir. Per internar-se en la ciutat és necessari que llur misèria sigui molt intensa. Aquest estat de coses fa temps que dura, però el capitalisme ianqui ha fet tot el que ha pogut per aguantar-ho ocult als ulls del poble. Les revistes econòmiques publiquen estadístiques, estudis tècnics, idees enginyoses però no es comprometen.

En descriure la seva impressió de l'arribada a la U. R. S. S. confessa que esperava trobar aquestes mandedes de nens abandonats - orfens o deseparats durant el període revolucionari - segurament suggestionat pels viatgers que visitaren la Unió soviètica en l'any 1927, però, com a contrast i sorpresa a l'ensems, va trobar-se amb una activitat, un treball, un moviment i vida intensa que animava tota la ciutat. Fa ressaltar com amb l'eficàcia del treball socialitzat els fastuosos edificis aixecats en temps dels tsars van empelint-se al costat de les construccions gegants que realitza l'estat proletari. I cal fer constar que no és solament en la ciutat on es construeix sinó també en

TINTORERIA LA ECONÓMICA
 DE

T. MÉNDEZ

Avinguda República, 67 (abans Nou). - FIGUERES

Tenyits, rentats i planxats pels procediments més moderns a preus sense competència.

Rentar vestit home, en sec.	3'50 ptes.	-	Tenyir	8 ptes.
• americana	2'00	• - •	•	5 •
• pantaló	1'50	• - •	•	3 •
• vestit senyora	2'50	• - •	•	5 •

el camp. Un detall. En parlar del Dnieprostroi, d'aquesta gran obra que no sols és la major presa d'Europa sinó la més poderosa fàbrica elèctrica del món, confessa que havia sentit parlar tant d'aquesta obra que temia una decepció, però que es veu obligar a dir que quan hom arriba a les voreres del Dnieper es percep de prompte l'immensa construcció i es participa sense voler de l'entusiasme soviètic. «He tingut ocasió d'admirar, diu, algunes obres que el geni dels homes han aixecat enfront del cel i molt recentment el major pont del món, el «George Washington Memorial Bridge» de Nova York; però la presa del Dnieprostroi excedeix en grandesa i en audàcia a aquests paisatges de ferro i de pedra que són les noves meravelles del nostre món industrial.» Anotant solament la utilitat social del Dnieprostroi diré que amb aquesta presa poden regar-se un milió i mig de hectàrees que fins ara restaven incultes i pobres i en- sems aquesta aigua accionarà nou turbines que donaran 810 000 H. P. d'energia elèctrica. Però, encara no s'acaba aquí; el pla quinquenal pre- veu un segon i tercer Dnieprostroi i un poc més enllà un Magnitrostoi creació molt més gegantesca està aixecant-se en l'estepa al peu dels Urals.

Per acabar us resumiré l'organització cultural la qual està allunyada de tota vaguetat pedagògica. L'ensenyança és obligatòria fins els setze anys. A partir d'aquesta edat els escolars van a les fàbriques o al camp. Als divuit anys, si així ho desitgen poden abandonar el camp o la fàbrica per anar a la Universitat. El govern els concedeix certa suma que els permet viure sense haver de treballar per tal de guanyar-se el pa.

I ara recordem que quan Rússia en l'any 1927, es trobava en el caos esgotada per una guerra conduïda per irresponsables i sotraquejada per una revolució de gegants, el capitalisme mundial la va boicotejar en tots conceptes, confiant que aquells dolors serien els de l'agonia, però aquells emparats per un ideal de justícia i fustigats pel menyspreu i crueltat del món capitalista, s'han aixecat contra tots, i malgrat tot, actualment construeixen, descobreixen, exploten i viuen, mentre que a les restants nacions burgeses, s'estén cada vegada més la fam i la misèria.

Això vol dir que el règim capitalista cau pel seu propi pes, però de totes formes cal que tots els proletaris estiguem preparats perquè no ens trobi desprevinguts la reacció que intentarà abans de caure definitivament.

JOSEP FERRER I FERRER.

“avançada de l'empordà”

El dia 13 d'aquest mes va tenir lloc al nostre estatge social l'assemblea ordinària que senyala l'article 10 dels nostres estatuts.

Transcrivim, ací, els principals acords que foren presos per a satisfacció dels socis que no pogueren assistir-hi i públic en general.

Llegida i aprovada l'acta anterior i estat de comptes s'acordà escriure a tots els simpatitzants de la comarca—corresponent a llur petició a l'enterar-se de la proposta de reducció d'avanç. / —per tal d'estimular-los a l'ajuda moral i econòmica del susdit portantveu, esperant que el seu amor a l'ideal ens farà ésser correspostos, puix seria una llàstima tenir que reduir-lo com l'obligació econòmica ens havia proposat fer ho. (En aquest mateix número publiquem la lletra tramesa a distintes entitats i simpatitzants proletaris.

S'explanà, també, sobre la possibilitat de fomentar el teatre de masses que seria de positius resultats per a formar una cultura política social i una veritable consciència revolucionària entre l'element obrer, però degut a la dificultat econòmica es pren en certa reserva i es deixa per aquest cas, la facultat d'execució, a càrrec de la junta.

Assabentats que s'apropa el III aniversari del traspàs del que fou en vida ferm lluitador proletari i coterraní nostre en Martí Vilanova, s'acordà invitar a tots els socis per tal que acudeixin a l'homenatge que tindrà lloc el dia 5 de febrer a dos quarts de tres de la tarda al cementiri municipal en memòria d'aquell home que tant va saber encarnar l'esperit rebel de la nostra terra contra totes les humanes injustícies. La manifestació sortirà del nostre estatge social.

S'acordà, també, donar un vot de gràcies a varis membres del «Sindicat Agrícola Figuerenc» i per extensió al mateix sindicat, per l'ajuda econòmica de què vàrem ésser objecte per part dels citats membres, i per la mútua simpatia que ambdues entitats sostenen, regraciant, també, a companys d'«avançada», el seu treball, puix amb ell va assolir-se l'ajuda esmentada.

Anar a la redacció d'un programa polític de règim interior del partit i sobre la base d'aquest laborar un manifest que es farà públic.

Respecte als curssets de marxisme s'acordà que sols deu admetre's l'assistència als socis, podent, però, assistir-hi els no socis que tinguin la intenció d'associar-se, ço que podran fer aprofitant el moment de trobar-se davant la junta. Recordant que la ignorància és l'eina que ha esgrimit a tothora el capitalisme per a tenir-nos sotmesos sota el seu jou, és d'esperar que l'obrer empordanès no repararà en la ínfima quantitat d'uns quants cèntims setmanals per tal de fer-se una cultura i consciència de classe, únic mitjà convincent per a portar-lo a una total emancipació.

Per ú'tim, enterats de la invitació feta pel «Bloc Obrer i Camperol» de Girona per tal que com a partit de classe enviessim algun delegat al seu III Congrés provincial que va tenir lloc el dia 15 d'aquest mes, va passar-se a votació quedant per gran majoria aprovada l'assistència, nombrant-se com a delegats els companys Joan Carreres i Joan Salleres

Figueres, gener de 1933.

Drogueria i queviures EL SIGLO Avinguda de la República, 17

correspondència

M. Cros. — Esperem que demà passareu per la redacció.

E. O. Perelada. — Anirà al proper número.

El Fortianenc. — Hem rebut les vostres lletres. Us agraiem passeu per la redacció.

Hoxie. — No publiquem ressenyes de futbol.

Un anarquista. — Va al cove. Consti que ho fem per evitar que els vostres companys us esgarrapin.

Jo-Nu-So. — Anirà al pròxim número, degut a excés d'orginal.

Clarinet. — Igual us diem.

J. B. — Roses. — Idem. de idem.

Productes vegetarians EL SIGLO Avinguda de la República, 17

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

GRAN CAFE EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

avant..!

els mastega-ciris locals es queixen de les ordres pretorianes (?) que han rebut de l'Alcaldia. aquestes ordres ja calia donar-les vint-i-un mesos enrera.

l'optimisme de martí vilanova

Sovint sentim a dir que l'optimisme és dolent, que és pernicios a l'home, com també el pessimisme. Un i altre són tendències que en si conclouen un extremisme. Un—l'optimisme—ens presenta les coses, els fets, els esdeveniments de la fàiso més perfecta possible, és a dir, hom veu i jutja les coses sempre sota l'aspecte més favorable. El pessimisme, per contra, desitja l'excés del mal com a mitjà per arribar al bé, o sigui que amb aquest sistema hom aprecia i jutja les coses sota l'aspecte més desfavorable i perjudicial. Tant, doncs, els que segueixen un sistema com l'altre van errats, puix que no veuen o s'esforcen en no voler veure el que la pura realitat els palesa.

Martí Vilanova, amb tot, era un optimista sà. Volem dir amb aquest qualificatiu que, malgrat ésser optimista, no el perjudicava del tot, puix que la seva ideologia encara restava enfortida, àdhuc més apassionada i viril.

Era Vilanova, un home, jove de cos i d'esperit, un jove amb tota l'extensió de la paraula, un home ardit i valent, el qual no havia conegut mai què cosa era por. Arriscat com el qui més, era capaç d'enfrontar les majors dificultats, els més greus perills.

Recordem a Martí Vilanova, a darrers de l'any 1925, quan encara es trobava a Catalunya, ací, a Figueres,

i ens deia, parlant del dictador i la dictadura que patíem, que ben aviat havíem de tornar-los les pilotes, que tenien durada per poc temps, que la llengua vernacle i la bandera barrada havien de poder gaudir de les màximes llibertats a què tenien dret. I aquesta esperança que el mantenia fort i serè era l'esperó del seu viure, era l'alè de la seva ànima indomtable i rebel.

Martí Vilanova, tot i el perill que corria, no s'estava de res i vinga parlar alt i clar, tal com sentia, dels qui allavors ens tenien sotmesos al seu jou. La reivindicació era llarga, però com a tal l'esperava encara amb més d'alè.

A l'cap de ben poc temps es veié obligat a marxar a França on hi passà tot el temps d'exili, exili que no li permeté de tornar a trepitjar la terra que el va veure néixer. Martí, que havia sofert i lluitat en terres franceses, confiant en el demà venturos que havia de tornar-li la llibertat personal i la llibertat de Catalunya, per la qual tant havia anhelat sempre, queia malalt per no aixecar-se'n mai més, quan tot just començava a enrunar-se el règim corcat de la monarquia del cent mil vegades maleït Alfons XIII.

El malaurat Martí finia el 7 de febrer de l'any 1930, en ple govern Berenguèr, poc més d'un any abans de la proclamació de la República.

Martí Vilanova traspassava la frontera,—no com ell havia volgut, rubert d'entusiasme i de joia pel veritable redreçament del seu poble.—ja cadàver, les seves parpelles tancades per un sempre més, no podent ajudar amb el seu esforç infatigable, a l'ideal generós i redemptor de reivindicació del proletariat, pel qual també havia treballat, inlassablement, amb tota la seva energia, sadollada d'humanisme i d'impuls revolucionari.

En complir-se, el prop-venent dia 7 de febrer, el tercer aniversari del seu traspàs, fem fidelitat a la memòria del car amic Martí Vilanova, ensems que fem també un crit d'indignació i rebuig per tots aquells que, més que mofar-se d'ell, havien tingut la gosadia de titllar-lo de foll i exaltat.

Pobres i infelices aquelles animetes que existeixen només per a viure i que no han comprès mai què cosa era un ideal sentit i servit amb tot l'abrandament i inquietud de què és capaç d'exterioritzar-lo un home—jove!, infant!, malgrat la seva còrpora suament gegantina i atlètica—tot un home, bon cavaller rebel i noble, exemple de joventut gairebé introbable, que és com dir, també, exemple de fortitud i abnegació, veritable estímulo per als joves de Catalunya.

ROC CLAR.

“avançada de l'empordà”

COMPANYS:

Per a commemorar dignament el III.^{er} aniversari de la mort del nostre volgut germà Martí Vilanova, anirem, el diumenge dia 5 de febrer, a les 2 i mitja de la tarda, en manifestació que sortirà del nostre estatge social, (entressol del BAR PARISENC), al Cementiri Municipal on reposen les despulles del company caigut, a retre-li homenatge.

Confiam que cap de vosaltres deixarà d'assistir a aquest acte. Com esperem, també, que hi prendran part destacats elements proletaris de tot Catalunya.

JOSEP FERRER
SECRETARI

JOAN CARRERES
PRESIDENT

avant...!

any III

portantveu d'«avançada de l'empordà»

núm. 37

protestem!

La nostra protesta és dèbil; no sorgeix potent i enroïlladora com voldríem; l'escassa força que posseïm no permet que així sigui, però és noble i desinteressada.

Protestem, com a éssers civilitzats que som, dels atropells que s'han comès en la «Jefatura» de Policia, de Barcelona, amb els detinguts pels darrers successos esdevinguts en aquella capital.

El dictamen dels doctors Serrano i Gonzalbo - que insereix *Solidaridaa Obrera* de 31 de gener passat - no dona lloc a dubtes. El considerem veritable, puix que, del contrari, no haurien permès la seva publicació. Subleva a qui tan sol posseeix un àtom d'humanitarisme, pensar en la forma com devien maltractar-los. Tots presenten diverses ferides al cap, alguns amb els ossos del nas romputs, les fosses dels ulls amoratades i masegament general produït pels agents d'ordre.

¡Justícia, com et deixen ..!

Protestem enèrgicament per la passivitat d'alguns elements que encara no fa quatre anys varen protestar per semblants atropells i per iguals causes i avui resten callats. ¿Es que solament cal ésser humà i justicier quan convé? ¡Humanitat, que cruel ets..!

Protestem més enèrgicament encara pels que, vestint un uniforme al·lusiú a la justícia i a l'ordre, fan ús de semblants sistemes de repressió propis d'un règim com el passat. Aleshores, no era d'estranyar, perquè els que governaven no eren tals éssers, sinó feres disfressades d'home. Però avui que els governants deuen ésser super-homes d'aspecte humà, avui que l'aurèola triangular - *Llibertat, Igualtat i Germanor* - corona les seves testes, no hauria de succeir Costa de creure, però és així. Ells, que haurien de donar exemple de cultura i civisme, es delecten pegant salvatgement - això, suposant que els salvatges peguin - a germans seus que, obligats per la misèria, es llançaren desenfrenadament a la destrucció.

¡Germanor, on has arribat..?

Protestem, també, d'aquells que sense profunditzar no permetrien dins la societat aquests homes famèlics que no han fet altra cosa que protestar de l'opressió, i, en canvi, admeten els causants d'aquestes injustícies. Els que havent-ho acaparat tot, obliguen a morir de fam o maten si es protesta.

¡Igualtat, on ets..?

Protestem, encara, pels que essent causants de tot, culpen a aquests homes i permeten que se'ls atropelli. ¿Estranyarem que demà aquests mateixos individus vesteixin uniforme autoritari? ¿Es que encara dominen aquells que en nom d'un ésser que mai no ha existit, martiritzaven per reduir a l'obediència? ¿Hauréu d'estranyar que la resta de pobles civilitzats consideri que l'Àfrica comença als Pirineus? ¿Vivim o no al segle XX?

full quinzenal

astúries, conca minera

Sempre que a l'entorn d'algun lloc d'Espanya esdevenen successos socials hom pregunta: Què passarà? Què passarà? Avui aquestes preguntes les fem relacionades amb la qüestió minera plantejada a Astúries. 27.000 homes en vaga. ¿Per què? Perquè enguany les empreses minebres han vist minvat el superàvit que tranquil·lament cada any es repartien a costa dels miners. Per anivellar la baixa d'ingressos conseqüent de la manca d'exportació de carbons minerals, han cregut necessari acomiadar a cert nombre de miners. Hauria estat una solució, però no contaven amb l'oposició del proletariat. Aquest, cada dia més agermanat i més unit, no permet semblant injustícia, i com a protesta i en defensa pròpia, ha declarat la vaga general que tothom ha secundat.

El governador d'aquella província ha intentat solucionar el conflicte, posant de comú acord les dues parts, però ha resultat infructuós el seu intent. Als capitalistes no els convé de rebaixar els guanys que disfruten a costa de les suors i vides d'aquests talps humans. ¿Què importa que aquests ésser vagin a engrossar les files dels sense feina? ¿Què importa que la crisi ja existent s'agregui? Ells no deuen imposar-se el sacrifici de veure reduïts els ingressos.

De moment la vaga transcorre pacífica. ¿Seguirà igual quan la misèria - ja existent - s'accentui en les llars d'aquests homes? ¿Continuarà així, quan vegin que pacíficament només aconseguieixen empitjorar la seva mísera existència? No! Quan aquest moment arribi empraran la violència. Aleshores tot seran exclamacions, i vindrà l'acostumada represàlia

(Continuen a la segona plana)

¡Progrés, on vas?

Sota el punt de vista conservador de la burgesia, aquests homes són culpables; però sota el nostre, humanitari, no ho són. Per nosaltres, són homes induïts per la fatalitat, éssers que poques vegades han satisfet les indispensables necessitats de la vida; individus que, faltats d'aliment, han menyspreat el món i llurs vides.

Sastreria "LA FAMA"

EXTENS ASSORTIT EN VESTITS, ABRICS i
PANTALONS FANTASIA.

TALL ESMERAT.-CONFECCIÓ ACURADA.

Avinguda de la República, 4 FIGUERES

són revolucionaris, els anarquistes?

Els darrers esdeveniments han fet actual aquesta pregunta. La immensa majoria de l'opinió obrera - l'única que ens interessa a nosaltres - ha mirat amb indiferència, i fins amb hostilitat, el darrer histerisme de la F. A. I. Tothom està convençut que això no és la revolució; que aquests moviments caòtics desacrediten el confinut històric de la classe obrera i, que, en definitiva, allunyen el moment de la seva total alliberació. Però passaran els dies, els ploràmiques de la F. A. I. envoltaran la seva darrera aventura amb tots els «tremolors» del seu sentimentalisme. El que era error ho convertiran en audàcia; el que era incapacitat de la seva tècnica ho consideraran un tanteig premeditat. Una vegada passat el tràngol, els anarquistes es preparen per la pròxima «darrera» revolució. I tornem-hi que no ha estat res!

Es per això, que la pregunta que encapçala aquest article no sols té actualitat, sinó que deu passar al primer pla les nostres preocupacions. Si l'anarquisme no fos revolucionari totes aquestes manifestacions, per caòtiques que ens semblessin, contribuirien a crear un món nou. Si l'anarquisme no és revolucionari, llavors la seva actuació constitueix la millor ajuda indirecta que rep la burgesia

reaccionària per a fer possible la seva dominació de classe.

Que és la revolució? La revolució consisteix en l'enderrocament d'un vell sistema social i en la edificació d'una nova societat que respón, més que la desapareguda, a les lleis generals del desenvolupament humà.

Amb quines armes es sostè la vella societat reaccionària?

Amb la cultura creada per ella.

Amb la política,

Amb l'economia.

Amb les forces armades.

Que vol dir fer la revolució?

Destruir successivament, la política - l'economia - la cultura, reaccionàries.

Com es destrueix la política reaccionària? Amb política revolucionària!

I l'economia reaccionària? Amb una economia revolucionària!

I les forces armades de la reacció? Amb les forces armades de la revolució!

Es a dir, la revolució es porta a cap per tres camins convergents: La lluita política, la lluita sindical i la lluita al carrer.

Simultàniament es posen les bases d'una cultura i d'una nova moral que només trobaran el seu total desen-

contra l'obrer amb el consegüent nombre de víctimes.

A les preguntes anteriors nosaltres diem: ¿Què cal fer? Cal que el Govern sigui enèrgic; però no contra l'obrer, sinó contra les empreses. No ha de permetre cap acomiadament; posant d'antecedent, que de persistir les hipòcrites exclamacions de les empreses s'incautarà de les mines, solucionava el conflicte.

POSTES.

avant..!

redacció: rambla, 29

figueres 25 febrer 1933

el pròxim número sortirà
el dimecres, 22 de febrer

venda: llibreria batllosera

volupament després del triomf revolucionari.

Analitzem ràpidament quina ha estat l'actuació de la F. A. I. en cada un d'aquests aspectes de la revolució,

Lluita política: l'abstencionisme de la F. A. I. fou una de les causes que contribuï a l'èxit electoral de l'Esquerra. Si la massa obrers i pagesa no hagués reaccionat en un sentit favorable a l'Esquerra i s'hagués abtingut, la Lliga i els radicals haurien sortit vencedors. L'abstencionisme faista, doncs, dona la victòria o a l'Esquerra o a la Lliga i radicals

On és la revolució?

Mentre Sagalà tingui influència dintre el moviment obrer de Figueres, Puig Pujadesindrà a les seves mans el control polític de la ciutat. Es a aquest «anarco-puig pujadisme» que em referia recentment.

Lluita sindical: la classe obrera unànimament, sense distincions de ideologies, intervè en el sindicat i obté millores econòmiques aquestes millores tenen una doble finalitat revolucionària: debiliten el sistema econòmic del capitalisme i preparen les bases materials de la futura societat.

Pestanya posa a aquesta massa sindical a la disposició de Macià. Durrufi la posa a la disposició de la

policia. Un moviment sindical clandestí és el summum de la paradoxa. El sindicat és, sempre, un òrgan de lluita legal. Convertir un sindicat en un parit — com ha fet la F. A. I. — és no comprendre l'A. B. C. dels principis de la revolució.

El sindicat a Espanya, en mans dels anarquistes, no compleix la seva missió històrica. No augmenten, en la proposició deguda, el nivell material — i, per tant, moral — de la classe obrera. No preparen els fonaments del futur edifici social.

L'absència dels anarquistes — tràgicament posada en evidència en el problema de l'atur forçós — debilita el cos social del proletariat i fa impossible tota construcció revolucionària.

Si no hi haguessin sindicats anarquistes la burgesia els inventaria.

La lluita al carrer: Un marxista no pot oblidar mai (contràriament al que fan els pseudo-socialistes de la II Internacional) que el triomf de la classe obrera, si bé és el resultat d'un llarg treball de preparació cultural i tècnica, necessita per a capacitar-se en la direcció revolucionària, la lluita al carrer i al camp. Però aquesta lluita ha d'ésser feta comptant sempre amb la simpatia de la classe treballadora. Per això cal escollir el moment i les consignes.

El dia del cop d'estat de Sanjurjo, quan l'aparició violenta en el carrer hauria respost a un desig unànim de

la classe obrera, els homes de la F. A. I. es quedaven a caseta. El B. O. C va sortir a Barcelona, Lleida i Girona. El passatge de la manifestació era saludat — segons deia *La Publicitat* d'aquells dies — amb aplaudiments frenètics.

Si l'aldarull de la F. A. I. en plena rambla, firant contra els centinelles en nom del «Comunismo Libertario», s'hagués produït en els barris aristòcrates de la ciutat sota la consigna *Pa i Treball*, tothom ho hagués comprès i el moviment obrer, en el seu conjunt, n'hauria sortit més fort.

L'anarquisme creu en l'eficàcia dels «grups». Nosaltres creiem en els moviments de masses. El grup es mou independent dels fets històrics, al marge de les realitats del moment. L'energia d'uns quants agitadors és suficient per a provocar un fet violent.

La massa és més lenta en moure's però els seus moviments són més profunds.

La revolució no pot ésser res més que el resultat d'una acció de carrer portada a cap per la massa treballadora.

L'acció dels grups fa possible l'exaltació d'un cert «matonisme» que no té res d'obrer ni de revolucionari.

Fracàs en el camí polític!

Fracàs en el camí sindical!

Fracàs en el camí d'acció de carrer!

On és la revolució?

JAUME MIRAVILLES

dur botins (encara que prescindibles) i anar elegantment vestit sense perjudicar a l'estómac, ja que aconseguiria l'augment de jornal, fruit de la seva organització social.

Les damiselles secunden admirablement al sexe masculí en aquest entorboliment cerebral. El mateix que els joves, sols les interessa anar el més elegantment possible, sense preocupar-se de si són o no les perjudicades.

¿No has pensat mai damisel·la, que el teu pare treballa, que la teva mare per ajudar-lo al sosteniment de la llar, va a fer feines, i que tu fent de modista (ofici de moda) no guanyes ni tan sols per les potingues que poses a la teva pell, intentant dissimular la palidesa de la teva cara els dies que no menges per tal d'estrenar un vestit de soirée i sabates imitació d'or i plata?

La moda, el cinema, l'esport i els concursos de bellesa, són les armes que la burgesia esgrimeix per apartar al proletariat de tota intervenció política. És el mitjà més suau i econòmic per mantenir la seva dominació, ja que no oblida que aquesta acabarà quan la joventut rebutgi tan sabrosos caramels.

Però ja vindrà el dia — quan els anys transcorreixin i formin una llar — que veuran l'error que sofriren amb les seves criaturades. Aleshores quan les necessitats de la vida apressin serà quan veuran la realitat.

¡Proletariat jove! Pel teu bé i el de tots, cal que aportis la teva cooperació en la lluita social i fer així més contundentment el triomf de la nostra revolució. ¡La revolució proletària!

Jo-Nu-So.

joventut, on vas?

L'assimilació del proletariat a l'ambient burgès és palesa principalment en l'element jove. Veureu als espectacles públics que res o ben poca cosa els diferencia del jovent burgès; ni en calçat, ni en el vestit. Hom consideraria lògica aquesta assimilació si res es privés a la boca, però ¡quin contrast! si veïem els estòmacs.

Molts, sols els preocupa ballar bé i anar elegants, cantar les darreres creacions del simpàtic (?) Maurici Chevalier; seguir amb l'interès — que no mereix — el resultat dels partits de futbol i tota mena de inutilitats d'aquesta

cultura burgesa que cada dia va filtrant-se més en els pobres cervells d'aquesta joventut.

No reconeix que la trista setmanada que cobra no li permet dur botins, fer-se friccions de Joli Soir ni barrejar-se amb la burgesia als espectacles, així com altres esforços de flaqueza, dels que surt perjudicat l'aparell digestiu.

Tampoc vol reconèixer que les estones que perd al ball exhibint-se en un pas nou, junt amb les de la *Ramblacastigant*, si les destinés per organitzar-se socialment, potser que aleshores podria

La idea de la pàtria parcial és, per molts conceptes, funesta. Excita i manté recels i rivalitats entre les nacions, provoca conflictes, encén guerres. Obliga a mantenir grans exèrcits i esquadres i a fortificar les fronteres. Ha creat les duanes i impossibilita el lliure canvi dels productes.

PI i MARGALL.

de les comarques empordaneses

de roses

ic. n. t.!

Gloriosa C. N. T. del temps de Lairèt i Seguí, quin escarni en mans dels Escaso, Ruiz, Parera i altres, ço que tindria d'ésser la defensa del treballador.

Estic veient les ombres glorioses del gran Lairèt i de l'admirat Seguí, cloent els punys d'indignació en veure com la seva estimada C. N. T. es va perdent; sembla mentida que els treballadors no tinguem prous ulls i enteniment per veure que el actuals dirigents de la Confederació ens enganyen com a bous:

A aquests homes no els importa que es perdi la C. N. T., però nosaltres que l'estimem hem de parar-los-hi els peus, no volem que ens enganyin més, bandajem aquesta gent que viu a costa nostra, puix si ells volguessin bé a la Confederació no farien tot el que estan fent. Voleu més vergonya que els fets del dia 8 de gener, allò no fou gesta revolucionària ni res, allò va ésser una vergonya més pel proletariat conscient.

Obrers de tots els matisos ideològics, si estimem a la C. N. T. expulsem als actuals dirigents, no vulguem que aquesta gent, no catalana, embruti de llot la nostra terra, i procurem fer una C. N. T. digna dels ideals dels seus grans defensors, els plorats Lairèt i Seguí.

He de fer constar ben alt la meua protesta pels fets del dia 8 de gener i espero veure, ben aviat, que la C. N. T. tornarà ésser la digna defensora dels nostres ideals d'obers.

UN DE «SANG NOVA».

Pintures i Pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

cultura pels pobres

Cridem l'atenció de l'autoritat de Roses, per tal d'acabar amb el vergonyós assentiment, de que els infants menors de 14 anys, es dediquin a treballs de pesca i en especial al de tirar l'art. Caldria procurar que aquests infants fossin protegits per l'autoritat competent, obligant-los anar a l'escola.

Per que es veu, aquí no regeixen les lleis de treball, que prohibeixen el treball als menors de 14 anys, i més encara en feines en que cal fer força. Es intolerable de que es vegi mainada de set a vuit anys, dedicada a treballs propis d'homes ja fets.

Convindria que les autoritats, actuant

d'acord amb les lleis vigents, acabessin, d'una vegada, amb aquests atropells, obligant als patrons de les embarcacions a acatar la llei.

Es de doldre que els pares d'aquests infants, comportin que els seus fills s'ocupin en els treballs de la mar; treballs durs, impropis de la seva edat. ¿Quina feina han de fer aquests fills, en les jornades rigoroses, les matinades crues i de tramuntana freda? Si molts d'aquests pares sabessin el que fan, no permetrien que els seus fills deixessin l'escola per endinçar-se en la mar de l'ignorància; no haurien de volguer que els seus fills fossin ignorants com ells, per ésser juguet del caciquisme; no haurien de voler que quan llurs fills fossin homes visquessin com esclaus. Així ho volen els cacics; volen al poble ignorant i servil per enriquir-se a les seves costes.

Demanam a l'Ajuntament de Roses que es preocupi de la cultura del poble i protegeixi als infants pobres; que aquests assisteixin a l'escola gratuïta i obligatòriament; que els llibres que necessitin també els tinguin gratuïts; i que s'obligui a complir les lleis de treball a tots els patrons en general.

Esperem que fent-se ressó del voler del poble, aquest Ajuntament sabrà fer aquesta obra tan justa, tan humana i tan profitosa.

CLARINET.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batilosa
GALAN, 3

de pals

¡alerta, proletaris del camp!

Al nostre poble podrien transformar-se algunes vessanes de terra seca, en regadiu, i augmentar així la riquesa de Pals; però degut a l'oposició d'un individu que tots coneixem — per haver insertat el seu nom als periòdics — no pot portar-se a terme tan important millora.

Les prerrogatives de l'ajuntament han resultat estèrils i continuaran éssent-ho mentre usin per semblant canalla termes bons. No per això hem de desanimar-nos; si l'alcalde no ho aconsegueix a les bones, ho farem nosaltres emprant els mitjants que es mereix aquest pocavergonya. L'acció directa potser

el farà canviar de pensar. Però per fer això, cal companys que ens unim en compacte bloc i sortirem victoriosos de l'empresa.

Es necessari que el senyor Pere Coll s'assabenti d'això: Si no vol veure al poble sublevat contra ell, cal que no el contradigui i deixi passar el rec; del contrari no responem de les conseqüències. El que el poble desitja és ben poquet i per res el perjudica, i en canvi ell amb la seva actitud perjudica molt a Pals.

Companys camperols, unim-nos. Amb l'unió hi ha la força i contra la força no hi ha resistència. Rebutgem divergències, interessats i no interessats i formem un apretat llac contra aquest canalla.

X.

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garroixa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

de castelló d'empúries

Al Corresponsal de *La Veu de l'Empordà*, de Figueres, a Castelló d'Empúries En Josep Esteve Casadevall.

Sapiguent de cert com ja sabeu vós mateix senyor «Venaventurat Bon Noi» que tinc proves ben paleses, que les vostres notes aparegudes a *La Veu* solament en sou l'autor de copiar i posar la signatura al que us porta un Mossèn, que fou company meu de carrera eclesiàstica, no crec oportú contestar-vos ni contradir-vos la veracitat de la ressenya que a les «Comarcals» de *La Veu*, del dia 14 del prop-passat mes, publiquèu de la conferència que el Diputat a Corts Sr. Joan Estelric, donà a Castelló d'Empúries.

Al que sí contestaria és al Mossèn que s'amaga sota la vostra signatura, si tingués el civisme de donar la cara. A aquest Mossèn *Pollastre*, que es féu cèlebre com a apuntador i director d'aquella Secció Dramàtica de menors que convertides en *Lluïses i Tomasines*, degué acabar com el Rosari de l'Auro-ra; a aquest continuador de les tradicionals costums castellonines de compenetració entre *Feligreses i Pastors*, si que li contestaria i a més entre moltes altres coses, li recomanaria que per ensenyar la *doctrina clerical, la religió d'odis i venjances, la de Lluïses i Tomassines*, a unes innocents i que per tal de

revifar la política desastrosa de la Dictadura, no deu oblidar a les pobres religioses, de les quals, per la seva categoria de *Dictador Eclesiastic*, és el Director espiritual, car, si no les oblides si no fossin orfes del seus bons consells, etc., etc., alguna de les joves a fi de lliurar-se dels mals esperits, no s'hauria vist obligada a abandonar varies nits el convent i cercar refugi en la morada d'un seglar i en-fregar-se-li en cos i ànima per a que els hi foragités, i a soportar l'escarni i el menyspreu d'aquella esposa que tot i veure-ho no podia avenir-se a creure una competidora a la que damunt d'un hàbit religiós hi portava el Crist que alguns clericals tan escarneixen fent-lo servir de plataforma, el Crist que si tornava baixar a la terra, a ben segur que tornaria ésser comprat i clavat en la creu per la mateixa gent - sacerdots - que, tement perdre llur autoritat al establir-se la llei evangèlica, ho feren *in illo tempore*.

JOSEP FARRERÓ.

Articles de tocador i perfumeria
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

de perelada

Com que m'he assabentat que el rector de la nostra vila deia que no feia cap cas d'aquells escrits que surten a la llum del dia sense anar avalats per una signatura, us agrairé companys d'*avançada de l'Empor-dà* que sempre que us digneu publicar el que us envio no descuideu de posar-hi el meu nom. Feu de manera que sigui ben gros perquè el rector el pugui veure sense neces-sitat de posar-se ulleres.

Anem al gra.

Lluitar per una idea, donar la vida si convé en defensa de la mateixa, es molt difícil de fer capir a aquells individus cretins que sols es mouen empesos per innoble afany de aconseguir prebendes, encara que per això tinguin d'enllotar la seva honra, si es que en tenen, que en dupto.

He tingut relació amb el rector del poble i amb tota sinceritat li he exposat el meu pen-sar i la meva actuació digna i honrada, però aquest no vol sàpiguer res amb la gent que dona la cara, prefereix tractar amb aquests individus que acostumen canviar d'idea amb la mateixa facilitat que es muden de camisa; subjectes mesquins que es venen l'ànima per un plat de llanties més o menys suculentas. Homes que saben enganyar hipòcritament als seus companys. El rector li convé voltar-se de lacais, que fa servir de lleons per devorar al poble.

Tant be jo com els meus companys, no servirem mai de ninots, som homes cons-

cient i proves n'hem donat. Amb l'enterra-ment de la meva pobre mare ja vaig demostrar plenament que ni els oferiments em tempen, ni les coaccions m'espanten.

El dia 14 d'Abril de 1931, al proclamar-se la República al nostre país, junt amb altres companys ens presentàrem al municipi a foragitar-ne els esbirros de la Dictadura, guardant la casa comunal fins que per elec-ció popular va constituir-se el nou consistori, al qual varem fer entrega del municipi tal com varem trobar-lo.

Al enderrocar-se l'ignominiós règim mo-nàrquic varem creure que havíem trencat les cadenes de l'esclavatge, i que ja no veuríem mai més aquells fantasmes que es passejaven pel poble el dia del divendres sant i que tant divertien als cacics monàrquics i caverníco-les, però han anat passant dies i hem pogut constatar que els reaccionaris de Perelada gaudeixen de la mateixa llibertat d'acció que abans. Sembla talment que continuem en plena disbauxa dictatorial.

L'ex-governador civil de la «provincia» senyor Amatlla, avui per gracia dels deus, governador civil de Barcelona, -quin mal deuen haver fet els barcelonins perquè els hi caigués aquesta plaga - els hi dona tota clas-se de facilitats perquè continuessin fent *carnaval* quan a ell els hi semblés be, autoritzant-los per disposar de la *benemèrita* en cas d'haver de guardar-se l'ordre

Davant d'això els homes liberals de Pere-lada, ens disposàvem a fer sentir la nostra pública protesta però decidírem abans, posar-ho en coneixement del diputat senyor Bordas de la Cuesta, el qual ens aconsellà que calles-sim puix per raó que tinguéssim ens expo-sàvem a ésser castigats durament. Aquesta política cavernícola que patim a Perelada, era la que patrocinava l'Amatlla, en plena República laica.

Per això no podem explicar-nos, de cap manera, com aquest home ha pogut ésser designat governador de Barcelona. Un home que permetia les moixigangues cavernícoles, fent-les amparar pels mausers de la Guàrdia Civil, perquè els ciutadans liberals tinguessin de callar si no volien ésser crivellats.

A Perelada tenim també - per tenir-hi de tot - un bafle del més fanatitzat que corre, que tot hi portant els rosaris a la mà, és un botxí del seu masover, al que té lligat amb una cadena al coll, i li robaria l'última gota de sang sense cap mena de remordiment.

D'individus com l'alcalde, a Perelada, n'hi ha un niu; tots acostumen a portar el rosari o el llibre de missa a una mà, però a l'altra mà hi porten, també sempre, l'estaca.

Són aquells subjectes que el 12 d'abril ana-ven de porta en porta, amenaçant als homes idealistes, que si no votaven la seva candi-datura els prendrien la te... que conreuaven o si no estaven al corrent de pagament, els deien que els lliurarien als tribunals.

Per això, el rector es mostra valent, puix

compte amb aquests fariseus que el defensen i fan amb tota escrupolositat el que mana, encara que sigui contra la voluntat de bon nombre de veïns del poble.

EMILI OLIVA.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 2

de Fortià

un acte de justícia

Va fer-se el diumenge passat, a Fortià, en el moment precís; quan hom havia ja quedat completament defraudat, car és creia que la justícia enlloc existia si aquesta tenia que fer-se a favor del proletari, no obstant i el bándol contrari estar compost d'assassins, criminals i lladres.

¿Com va ésser, doncs, que aquesta es de-cantés encara que no suficientment, a una part que mai se'ls n'hi havia fet?

No vui fer elogis d'una persona que en futurs cassos pot fer-se mereixedor de la més enèr-gica censura, solament em limito a fer avi-ment que el poble de Fortià, des de molt temps a aquesta part, víctima de tota classe de vexacions en totes les causes empreses lògicament per la part humil, sent en aquests moments la més alta simpatia per l'home, que des del Govern Civil de la «provincia» ha sapigut imposar-se i fer justícia a un lloc molt indispensable a un lloc que començava a perdre la calma, a un lloc que, per desgrà-cia n'hi ha molts de semblants, on es mirava al treballador amb un menyspreu desmesurat i no hi havia medi per fer canviar d'opinió, ja que a l'home adinerat se'l considerava perfecte, no obstant i poder-los llançar a la cara l'epítet difamant d'assassins i lladres.

Fortià agraeix moltíssim l'intervenció del Governador de Girona, amb el ben entès, que de continuar amb obres semblants l'agraï-ment serà més gran encara, doncs, es creurà haver-se trobat un home que si bé és un fun-cionari d'un govern que no és tot el que podria desitjar-se, mereix per aquest acte, un aplaudiment de la massa general de la part necessitada.

Salut, senyor Governador: desitjem tingueu infinitat d'intervencions semblants en el vostre difícil càrrec.

CORRESPONSAL.

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

GRAN CAFE EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

de sta. llogaia d'algama

**joh malaurat,
pagès pobre!**

Sempre has estat tu jho pagès! l'ésser humà més escarnit i trepitjat de la terra, tu que amb la suor del teu front regues aquesta terra tan beneficiosa per uns, com inhumana per altres; tu que en tot temps sofreixes les cruïses de la Naturalesa i soportes com insensible fita els freds, els vents, els calors i les plujes. ¿Què seria l'humanitat sense tu? ¿Què fóra sense les subsistències que li proporcionen? ¿il pensar de la manera que l'ho paguen!

Mentres tu, aclaparat per la dura jornada descansas allà en la masia llunyana, selvàtica - on l'únic rumor que interromp la dolça pau que s'hi respira, és el cant de l'estorlit o de la xibeca - els propietaris derrotxen el producte de les teves suors divertint-se a les grans ciutats o recorreguent les plaiges de moda.

* * *

Els dies 15 i 16 de maig de l'any passat, va celebrar-se a la ciutat de Banyoles, un Congrés de Camperols, concorrent-hi representants de quasi tota la nostra província. Al mig de les justes protestes i airades exclamacions dels explotats de l'Empordà i de la Garroixa, hom hi sentia alguna veu que sols intervenia en favor propi cercant obres merifòries.

Rebutjant tots els personalismes va constituir-se una associació, ¡gran obra!, de la que sols queda el confús record d'una visió. ¿Perquè va ésser una visió? Primer, perquè el pagès no està prou emancipat socialment ni intel·lectualment. Segon, perquè és egoista i fèm perdre-ho tot, aventurant-se. Tercer, perquè faltats de la necessària experiència organitzadora, varem confiar-nos al primer aventurer que trobàrem amb aparença de àngel salvador.

Cal, companys camperols, que no ens fiem de ningú. Hem de confiar en nosaltres mateixos, i en cas de que no siguem prou aptes per organitzar-nos devem donar la direcció a elements capacitats, que mereixin la nostra

confiança per haver-nos relacionat amb ells; i quan retornem a casa que tinguem la seguretat de marxar confiats, però mai descuidats.

Avui, després d'aquesta devallada, els propietaris emprenen una campanya contra nosaltres. Per contrarrestar-la devem organitzar-nos i associar-nos. Que en cap poble hi falli el *Sindicat Camperol*.

En aquesta nit de gener freda, cruenta i trista, escric el present article prop de la llar pagesa; sento el bufar de la tramuntana per dall la xemeneia, el seu xiular d'escorçó rabiós sembla que digui: ¡Pagès, assocíet! ¡Es una necessitat teua!

UN PAGÈS POBRE.

Ens plau fer públic el nostre agraïment a totes aquelles entitats: Estat Català (partit proletari) de Barcelona, B. O. C. de Barcelona i Girona, Sang Nova de Roses, i simpatitzants de Perrelada, La Escala, Vilabertran, Llansà, Fortià, Sta. Llogaia d'Algama, Castelló d'Empúries, Vilanova de la Muga, etc., que assistiren o s'adheriren a la manifestació que varem organitzar, el passat diumenge, per a commemorar el III aniversari de la mort de Martí Vilanova.

socors roig

El proper divendres, a les deu de la nit, començarem a lliurar els carnets als obrers que desitgin cotitzar a profit del Socors Roig.

Recordem que per obtenir aquest carnet, no cal que es sigui soci d'«Avançada de l'Empordà» ni de cap partit proletari.

Els cabals que es recaptin pel S. R. són destinats, íntegrament, a ajudar al company caigut.

un màrtir

Ha hagut d'ésser al cap de tres anys d'haver mort Martí Vilanova, que hem pogut homenatjar dignament la seva memòria.

La nostra agrupació va procurar concentrar a Figueres, el passat diumenge, delegacions de tots els partits proletaris de Catalunya, assolint-ho quasi totalment.

Era d'un efecte veritablement imponent veure aquella manifestació que sortint de la Rambla, local social d'«Avançada de l'empordà», anava a finir al Cementiri.

Manifestació callada i serena, demostració palesa dels sentiments de classe, moviment pausat, però segur, dels obrers i camperols catalans.

No cal dir que les autoritats de la República de treballadors de tota mena, varen adherir-se al nostre acte, escampant pel Cementiri uns quants subordinats seus. La policia s'havia situat estratègicament, *por si acaso*.

En anyades anteriors, la data de commemoració de l'aniversari del traspass del germà Martí, era festejada amb una barreja incomprensible de ciutadans de totes les tendències polítiques i socials. Aquest any no ha estat així, puix el proletariat català ha sapigut homenatjar al caigut, sense tuteles de cap classe. Els explotadors, si han anat al Cementiri—que en dubtem—ho han fet d'amagat. Deuen recordar la lliçó que se'ls hi donà l'any passat.

En el Cementiri, després de breus paraules del nostre company Carreres, varen parlar els amics Aznar i Compte per Estat Català (partit proletari) i el company Miravittles en representació de B. O. C., essent tots ells escoltats amb molta atenció pels assistents a l'acte.

Cal recordar que Martí Vilanova, destacat militant del camp separatista, no es movia empés solament pel xiroi parralisme del porró i la sardana, creat per la casta dominant. Martí Vilanova comprenia que el seu separatisme, per ésser una raó evident, teniad'anar lligat amb el moviment social. Alliberar Catalunya del poder d'Espanya, però mai lliurar-la a les mans de la plutocràcia catalana. Aconseguir la separació de la nostra nació del poder espanyol per la violència—res d'Estatuts—i anar ràpidament a la creació d'un tat lliure

regit per un govern compost d'obriers i pagesos.

El desvetllament de Martí Vilanova es resumia en el goig de viure per lluitar.

El camp de batalla era extens i de notòries realitats, per això el germà Martí no es cansava de proclamar ben alt els seus principis, que feien tremolar als que ara voldrien dir-se amics seus i que quan era ple de vida se'n apartaven per por de comprometre's.

L'actuació diàfana de Vilanova, l'honradesa manifesta i la gran virilitat que l'animava en la palestra, han estat proves més que suficients perquè el proletariat de Catalunya no es deixi prendre, de cap manera, aquest màrtir.

Ara que ja no espanta a la burgesia és quan més ha de preocupar-nos a nosaltres.

El record de Martí Vilanova és flama roja, bandera vermella clavada al bell mig del cor de Catalunya. Guiatge de sacrifici que ens portarà a la conquesta d'aquelles reivindicacions per les quals ell sapigué sucumbir dignament, i que són l'afany de la nostra vida.

¡Companys de Catalunya! ¡Germans d'Ibèria! Recordeu a Martí Vilanova i penseu que ell donà la vida en defensa de dignes ideals.

Que la seva actuació i fi, sigui un exemple que ens encoratgi a portar endavant, sense defallir, la lluita de classes

M. S.

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Suprimiu l'explotació de l'home per l'home i haureu suprimit l'explotació d'una nació per l'altra.

Al mateix temps que l'antagonisme de les classes a l'interior de les nacions, desapareixerà l'hostilitat de nació a nació.

MARX i ENGELS.

después de la tragedia

Ninguna provincia de España tan tranquila como esta de Almería. Todo el mundo «se llena la boca» diciéndolo. Aquí no pasa nada. Aquí no ocurre nada. Gentes que llegan de Málaga, de Granada, dicen que allá no se puede vivir, que los extremistas están cada día más soliviantados.

¡Será verdad! No pasa día sin que sepamos que en tal o cual pueblo, en una u otra capital han estallado o encontrado bombas y petardos, se ha declarado una huelga, han muerto obreros y agentes de la autoridad... En Almería, nada. Vivimos en el mejor de los mundos. De aquí que produjera sorpresa que los obreros parados de la carretera de Enix, tumultuosamente se lanzaran por las calles pidiendo trabajo y cometieran algunos desmanes. Sustos, carreras, cierres de tiendas, algunas detenciones y vuelta en seguida a la normalidad.

El almeriense es bondadoso, humilde, tranquilo: nada debe alterarle, sufre con verdadero estoicismo su hambre, sabe que es crónica y que no

conseguirá nada rebelándose, pues le saldrán al paso inmediatamente los encargados de «hacerle entrar en razón» para que no alborote y siga esperando pacientemente, ahora sí, que con toda libertad, con esa libertad que ellos conocen de «rascarse los piojos al sol», a que los balances de los Bancos que, según el señor Osorio y Gallardo, reflejan la excelente situación económica de España, se traduzcan para ellos en algo sólido que engullir

Pero el almeriense parece haber resuelto el problema de la alimentación sintética: con no comer, en paz.

Probablemente, los sucesos acaecidos recientemente, para ellos, como si hubieran ocurrido en otro país. Con ellos no va nada. Ni expectación, ni nerviosismo, nada altera el pacífico discurrir de los que tienen, por lo visto, como única filosofía la de: «si quieres vivir días felices, no analices, no analices».

Por eso, estos orondos burgueses que entretienen sus prolongados ocios a la puerta de los cafés, (en

ninguna población de España probablemente, están más llenos a todas horas los cafés que aquí) viven tranquilos, porque penetradas de psicología de sus depauperados paisanos, saben que no han de interrumpirles lo más mínimo, la laboriosa digestión de los succulentos menús que ingieren a diario.

De ahí, que den ganas de gritarles: no fiaros, señores, de esas «aguas mansas», del estado de semi-inconsciencia a que ha llegado el almeriense por la cronicidad de su hambre, que todo tiene su límite en este mundo y está señalada en el reloj del Tiempo la hora en que todos los seres humanos gocen con la misma medida de todas las ventajas que hoy sólo disfrutan unos cuantos privilegiados.

ENRIQUE MEDINA.

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Si la idea de la pàtria parcial fes, almenys, que es respectés la dels altres pobles! En nom i en interès de la pàtria parcial és envaïda la d'altri, i són reduïdes a colònies, illes i fins costes de continents llunyans. La meva pàtria és on hi ha la meva bandera, diuen ara les nacions.

PI i MARGALL.

emblemes proletàries

Ens plau assabentar als militants que les havien interessat que ja hem rebut les ensenyes.

Podeu passar a recollir-les, qualsevol dia, de 10 a 11 de la nit.

En l'agricultura, com en la indústria, el capitalisme millora el procés de la producció només al preu del martirologi dels productors.

LENIN.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

avant..!

els del cim del "royal" varen
hissar el passat diumenge
la bandera separatista.
per això no volia morir la
vella...

el feixisme en acció

Segons Marx, l'època capitalista té ja els seus inicis durant l'edat mitjana en iniciar Venècia i Gènova el sistema estatal del deute públic. A Europa, durant l'època manufacturera (inici del sistema burgès després de caure el feudalisme) el sistema del deute públic obtingué gran increment i tingué la virtut de crear els rendistes ociosos, les societats per accions, les jugades de borsa, és a dir, l'agiotatge i la sobania moderna de la banca. Mitjançant el desenrotllament del deute públic, que creà el parasitisme burgès, fa que ens trobem en ple període capitalista, però, també, degut a l'artificiositat de tal sistema, en plena decadència.

El deute públic està sustentat per la renda pública, la qual ha de satisfer els interessos anuals d'aquell i el sistema modern de les contribucions ha estat la conseqüència obligada dels emprèstits nacionals. Aquesta cria de paràsits que viuen de la renda, minven el tresor nacional i aquesta minva, unida a les despeses que ocasiona l'aparell de repressió, fa acudir al govern a nous emprèstits.

Tot aquest mecanisme de la màquina capitalista es fa enormement pesat, i corrent el temps, nociu al productor, més nociu que el sistema feudal i esclavista, puix en aquests, si era esclau, no li faltava el pa, i els milions d'éssers que vaguen pel món sense feina ni això tenen.

Fins ara, les crisis industrials, com que els avenços de la tècnica no eren tan generals i perfectes, trobaven solució en la conquesta de nous mercats. Avui, aquesta explotació de pobles industrialment verges s'ha acabat. L'únic que resta és Xina, però Xina es comença a despertar del son letàrgic en què es trobava i els reganya les dents, i, a més, són molts caçadors per una sola peça. L'imperi rus, amb el triomf de la classe productora se'ls

ha esgotat definitivament, i els pobles del Sud d'Amèrica els diuen prou.

El capitalisme, basat en l'explotació de l'home per l'home, gira en un cercle viciós i no troba la sortida. En fallar-li la conquesta de nous mercats per a explotar, se li ha acabat la vida.

En va s'espremen el cervell els economistes de l'escola burgesa per tal de trobar una sortida que no trobaran perquè no existeix dins l'organització capitalista.

Al monstre capitalista li flauegen les cames perquè porta sobre seu el pes de les pròpies culpes. Els ministeris llampec de les nacions on el capitalisme ha pres més increment, són un efecte d'aquesta causa. El pes del deute públic, de la protecció industrial, baluard econòmic burgès que sols ha servit per a crear més paràsits, de les guerres comercials, com l'última gran guerra, etc., gravita enormement damunt el cos capitalista i aquest, àvid de concupiscències, no està disposat a cedir la més mínima part de les seves prerrogatives.

Per tal de salvar-se, cosa impossible que sols pot cabre dintre el seu cervell febrós, no titubeja a treure's la careta i presentar-se nu tal com és, enfrontant-se amb l'explotat i invitant-lo a entaular la batalla.

* * *

A tots els intel·lectuals de cervell anquilosat per la rutina i la cobejança, i a tots els obrers de ment peresosa que es conformen amb les deixalles del banquet dels rics i que demà es poden trobar encara sense aquestes mentre els magatzems estan plens de mercaderies que abans d'ésser venudes a preus assequibles a l'obrer són cremades o llençades al mar, els brindem aquestes postres que els hi serveix la democràcia (?) capitalista.

Què fa la pseudo-democràcia alema-

nya en veure's acorralada pels sis milions de parats manuals i cent quaranta mil intel·lectuals que ha engendrat? Crea el faeixisme. Quins són els propòsits d'aquest per a minvar la crisi? Doncs, escolteu, que ara van les postres del llòbrec banquet.

«El govern Hitler no es proposa fer cap experiment en matèria monetària i econòmica i sols es dedicarà al manteniment de l'ordre mitjançant una política nova d'un govern fort».

Què vol dir això? Traduïm-ho amb llenguatge menys disfressat.

Al govern Hitler no l'interessa reduir els parats, puix que ja sap el fracàs que l'esperaria, igual que els seus antecessors, i sols es dedicarà a l'aguant de la burgesia, mitjançant la dictadura del capital.

Més tard, el megalòman Hitler ratificà el llenguatge pla d'aquesta traducció, dient: Convoco unes eleccions per al prop-venent mes de març, dia 5. Donades els aventatges que em produeix el poder, espero guanyar, puix el partit comunista, que és el que em fa més nosa, li prohibiré tots els actes de propaganda, periòdics, follets, radio, etc., i jo m'apropriaré de tots. Si així no guanyo, implantaré la dictadura.

Companys obrers: El capitalisme agònic, amb els seus espasmes d'agonia, us mostra totes les sanes (?) intencions que porta dintre el seu cor. Aquestes són totes les sol·lucions que aporten per a minvar l'espectre lúid de la fam. O la dictadura, o la guerra.

Ni un alè d'humanisme vers l'home que cau extenuat per la falta d'alimentació,

Ni un bri de compassió per als éssers occits pel nou Moloc d'una guerra fratricida.

¡Gràcies, capital expoliador!

Caigui sobre teu el menyspreu més execrable de la massa treballadora.

¡Contra la guerra! ¡Contra el feixisme! Emprem la consigna de Marx: ¡Treballadors de tot el món, unim-nos!

JOSEP FERRER FERRER.